

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupený JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 - 26,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 - 26, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému advokátu žalobce JUDr. Karlu Polákovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.146 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 27. 3. 2013, 42 Ad 9/2013 – 26 odmítl Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) návrh, kterým se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2012, č. j. X, jímž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí žalované a zároveň byl stěžovateli ode dne 22. 11. 2011 odejmut invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Návrh stěžovatele krajský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), neboť stěžovatel nesplňoval veškeré zákonem požadované náležitosti správní žaloby a stěžovatel jej ani na výzvu nedoplnil.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 23. 7. 2013, doplněnou ustanoveným zástupcem dne 24. 10. 2013, napadá stěžovatel usnesení krajského soudu v celém rozsahu a odkazuje na

důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel především uvádí, že usnesení krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 – 21, kterým byl vyzván k odstranění vad podání, mu nebylo doručeno fikcí, jak se krajský soud domníval, a proto nemohla začít běžet, ani marně uplynout, deseti denní lhůta, která mu byla k doplnění podání stanovena.

V této souvislosti dodává, že v podané žalobě byla uvedena adresa L. X, K., jako adresa pro doručování. Právě na tuto adresu mu měly být veškeré písemnosti doručovány, avšak krajský soud mu usnesení ze dne 24. 1. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 – 21 zaslal na adresu H. X, K., což je adresa Městského úřadu v K., kde sice má hlášen trvalý pobyt, ale kam mu nelze korespondenci doručit.

Dle stěžovatele je tak nepochybné, že usnesení, kterým byl vyzván k doplnění žaloby, nebylo nikdy účinně doručeno a lhůta k odstranění vad podání běžet nezačala. Za těchto okolností nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuje stěžovatel napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem, který mu byl ustanoven rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 62/2013 - 26. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti správně podřazuje stížnostní námitky pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť při přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby přichází podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v úvahu toliko důvod uvedený pod písm. e) citovaného ustanovení. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu“*. V dalším rozsudku ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou (...) a nezabýval se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže“*.

pokračování

Nejvyšší správní soud tedy mohl v tomto řízení posoudit pouze splnění zákonných podmínek pro odmítnutí žaloby.

Jedinou námitkou stěžovatele je v tomto směru pochybení krajského soudu v případě doručování usnesení, kterým stěžovatele vyzval k odstranění vad podání.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 14. 1. 2013 bylo krajskému soudu doručeno nejasné podání stěžovatele, z jehož obsahu je však patrné, že se jedná o návrh na zahájení soudního řízení. V podání stěžovatel uvedl, že má trvalé bydliště na adrese „H. X, K.“ a dodal, že pošta mu má být zasílána na adresu „M. G., L. X, K.“ Na uvedený návrh reagoval krajský soud usnesením ze dne 24. 1. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 – 21, v němž stěžovatele vyzval k doplnění zákonných náležitostí. Ty byly v usnesení jasně specifikovány. Z obálky na č.l. 23 soudního spisu vyplývá, že usnesení bylo stěžovateli doručováno na adresu Věznice Plzeň, P. O. Box 335, Klatovská 202, Plzeň, ale zásilka se soudu vrátila zpět s odůvodněním, že stěžovatel byl již propuštěn. Následně bylo usnesení doručováno do vlastních rukou stěžovatele [§ 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“)] na adresu H. X, K.. Z doručení je patrné, že stěžovatel nebyl zastížen a tak byla písemnost dne 8. 3. 2013 uložena a připravena k vyzvednutí. Dne 27. 3. 2013 vydal krajský soud napadené usnesení, v němž uvedl, že stěžovatel ani na výzvu, která mu byla doručena fikcí dne 18. 3. 2013, neodstranil vady podání, a návrh byl proto odmítnut.

Dle § 46a odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. se písemnosti doručují výhradně na adresu pro doručování. V případě, že adresát ve svém podání nebo jiném úkonu učiněném vůči soudu uvede adresu místa v České republice, na kterou mu mají nebo mohou být doručovány písemnosti, je soud povinen doručovat právě na tuto adresu (srov. § 46b o. s. ř.). Stěžovatel explicitně uvedl, že si nepřejí, aby mu byly písemnosti zasílány na adresu jeho trvalého pobytu. Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud pochybil, pokud výzvu k odstranění vad podání doručoval na jinou adresu, než kterou stěžovatel označil v žalobě jako adresu pro doručování. Za takové situace nemohlo být usnesení krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 42 Ad 9/2013 – 21, doručeno fikcí na jinou adresu. Pak ovšem nemohly být splněny ani podmínky pro odmítnutí žaloby pro nedoplnění jejích náležitostí, neboť výzva k opravě nebo odstranění vad žaloby nebyla stěžovateli nikdy doručena [viz § 37 odst. 5 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud napadeným usnesením porušil zákon ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jestliže stěžovatelovo podání podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím řádně vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost shledal důvodnou; napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv (usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 62/2013 - 26), hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci se jedná o odměnu 2 x 1.000 Kč za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“), spočívající v první poradě s

klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu), a dvakrát 300 Kč náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), úhrnem tedy o částku 2.600 Kč. Jelikož je ustanovený zástupce plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, je nárok zvýšen o daň 21 % [§ 37 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o DPH], tedy o částku 546 Kč. Celkově se tedy jedná o částku 3.146 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu